

ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ ΚΑΙ Η ΓΟΗΣΣΕΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΡΙΚΑΡΝΤΟ ΚΟΡΤΕΖ

(Η πρώτη αποκαλυπτική βιογραφία του διασήμου γόητος της οθόνης Ρικάρντο Κορτέζ από τον Αμερικανό δημοσιογράφο Δ. Μ. Μοντγκόμερρυ.)

«Ρίκ», όπως λέμε τον Κορτέζ όλοι οι φίλοι του, είναι ο πιο μυστηριώδης άνθρωπος του Χόλλυγουντ. Κανείς δεν ήξερε ποιος ήταν, από πού είχε έρθει και τί έκανε πριν γίνει ηθοποιός του κινηματογράφου, ως την ημέρα που ο ίδιος απέκάλυψε το μυστικό του. Καί, μά την αλήθεια, δεν είναι πολὺς καιρός που έγινε αυτή η αποκάλυψις.

Λίγοι «άστερες» του Χόλλυγουντ έχουν τη γοητεία, τη φήμη και τὸ ζοφερό μυστήριο του Κορτέζ. Ἡ γυναίκες πρὸ πάντων ξετρελλαινούνται μαζί του, γιατί γι' αὐτὲς εἶνε ὁ ἰδεώδης τρυφερός φίλος, ὁ ἰδεώδης χορευτής, ὁ ἰδεώδης Δὸν Ζουάν. Ὁ «Ρίκ» ἔχει μαύρα γυαλιστερά μαλλιά, μαύρα μάτια, σαρκώδη πορφυρά χείλη και ἕνα γλυκὸ μελαχροινὸ πρόσωπο. Ὅσο γιὰ τὸ σῶμα του, εἶνε πλαστικὸ και αρμονικὸ ὅπως τὰ ἀρχαία ἀγάλματα. Μὲ αὐτὰ λοιπὸν τὰ φυσικὰ χαρίσματα και τὴν γοητεία του μυστηρίου που περιβάλλει τὴ ζωὴ του, ὁ Κορτέζ θεωρήθηκε ἀπὸ τις πρώτες μέρες ὡς ὁ ἰδανικότερος Ἴσπανὸς γόητης τῆς οθόνης. Μὰ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ ἐμφανισθῆ μαζί με τὸν Ροδόλφο Βαλεντίνο κι' ἔτσι, γιὰ πολλὰ χρόνια, βρισκόταν στὸ δεύτερο ἐπίπεδο. Ὅταν ὁμως ὁ Ροδόλφος Βαλεντίνο ὑπέκυψε στὴν μοιραία ἐγχείρησι τῆς σκωληκοειδίτιδος, ὁ Ρικάρντο Κορτέζ ἦταν ὁ μόνος ἐνδεδειγμένος διάδοχος του. Γὸν Ἰταλὸ λοιπὸν γόητα διεδέχθη ὁ Ἴσπανὸς γόητης.

Μὰ πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἔλεγε Ἴσπανὸ, χωρὶς αὐτὸς νὰ ἔχη μιλήσει ποτέ γιὰ τὴν καταγωγή του και τὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ. Ὅστόσο, με τὴν ἐμφάνισι που εἶχε, τί ἄλλο μπορούσε νὰ ἦταν ἂν ὄχι Ἴσπανός;

Ὁ «Ρίκ» ἄφησε αὐτοὺς τοὺς θρύλους νὰ δημιουργοῦνται γύρω του χωρὶς ποτέ νὰ θελήσῃ ν' ἀποκαλύψῃ κάτι γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ ὅπως ἦταν λιγίσκι ἐπικίνδυνη, ἐνῶ οἱ ἄλλοι γόητες φλυαροῦσαν γιὰ τὰ διάφορα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς τους, τοὺς ἔρωτες τους και τις τρέλλες τους, ὁ Κορτέζ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε βυθισμένος στὸ μυστήριό του. Πολλοὶ τότε δὲν ἄργησαν νὰ διαδώσουν ὅτι ἦταν ἕνας ὑπόπτος και ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος. Ἄλλοι πάλι ἄρχισαν νὰ λένε πῶς ἦταν ἀρχηγὸς μιᾶς συμμορίας Μεξικανῶν γκάγκελστερς. Τέλος, πολλὲς γυναίκες πίστεψαν ὅτι ἦταν ἕνα εἶδος «Κυανοπώγωνος» κι' ὅτι ὅποια γυναίκα ἔμπαινε στὴ βίλλα του δὲν ξανάβγαине πειὰ ἀπὸ κεῖ μέσα. Ὁ Κορτέζ τὴν ἐξαφάνιζε με τὸν πιο ἀνεξήγητο και τὸν πιο μυστηριώδη τρόπο!...

Ὅλα αὐτὰ ὡστόσο εἶνε ἀπὸ τὰ συνήθη «κανκάν» τῆς φιλικουπόλεως. Ὁ «Ρίκ» εἶνε ἕνας «τζένλεμαν» και ἐπὶ πλέον ἕνας τραγικὸς ἄνθρωπος που δοκιμάσθηκε πολὺ σκληρὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτα και ἀπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴ ζωὴ.

Πῶς ὁμως τῶρα ἔμαθα τὰ μυστικά του; Μὲ τὸν πιο ἀπλούστερο, ἀλλὰ και τὸν πιο ἀπρόοπτο τρόπο. Φαίνεται ὅτι κι' ὁ ἴδιος ὁ «Ρίκ» εἶχε βαρεθῆ πειὰ αὐτὲς τις ἐξωφρενικὲς φλυαρίες και εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ ἐξηγήσῃ μιὰ γιὰ πάντα τὸ μυστήριό τῆς ζωῆς του.

Μιὰ μέρα λοιπὸν, ἐδῶ και λίγο καιρὸ, ὅταν του ἐμπιστεύθηκαν τὸ ρόλο ἑνὸς Ἑβραίου γιατροῦ στὸ φιλμ «Ἡ Συμφωνία τῶν 6 Ἑκατομμυρίων», τὸν ἐπεσκέφθηκε στὴ βίλλα του και τὸν ρώτησα:

— Ρίκ, θὰ τὰ καταφέρῃς ἀρὰ γε νὰ παίξῃς τὸ ρόλο ἑνὸς Ἑβραίου;

— Βέβαια! ἔκανε. Ἀμφιβόλλεις γι' αὐτό;

— Ὅχι.. ψιθύρισα. Μὰ ἐσύ, ἕνας Ἴσπανός...

Ὁ Κορτέζ ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Ἴσπανός; Ἐγώ; φώναξε. Μὰ, φίλε μου, εἶμαι Ἑ-

βραῖος!

Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ μ' ἄφησε με τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Ἑβραῖος;... ἔκανα. Τότε δὲν θὰ λέγεσαι Κορτέζ...

— Ἀκριβῶς! μου ἀπάντησε ὁ «Ρίκ». Τὸ πραγματικὸ μου ὄνομα εἶνε ἄλλο. Μὲ λένε Γιακόμπ Κράντς...

Κι' ἔπειτα, ἀφοῦ πρώτα ξαπλώθηκε ἀναπαυτικὰ στὴν πολυθρόνα του, ἐξακολούθησε:

— Ἀκουσε, Μοντγκόμερρυ... Μέχρι σήμερα δὲν μίλησα γιὰ τὴ ζωὴ μου, γιατί ἡ ζωὴ μου ἐνδιαφέρει μόνο ἐμένα κι' ὄχι τὸν κόσμο. Μὰ βλέπω ὅτι αὐτὴ ἡ σιωπὴ μου με βλάπτει και γι' αὐτὸ πήρα τὴν ἀπόφασι νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ μυστήριό μου και νὰ ἐξηγήσω ποιος εἶμαι...

— Ἦταν πειὰ καιρός, Ρίκ... φώναξα ὀλόχαρος.

— Λοιπὸν, συνέχισε ὁ Κορτέζ, ὅπως σοῦ εἶπα, με λένε Γιακόμπ Κράντς. Γεννήθηκα στὶς 7 Ἰουλίου τοῦ 1899 στὴν ἑβραϊκὴ συνοικία τῆς Νέας Ὠρκης. Ὁ πατέρας μου ἦταν Οὐγγρος ὑπήκοος, μὰ ἑβραϊκῆς καταγωγῆς. Ἡ μητέρα μου πάλι ἦταν ἀπὸ τὴ Βιέννη, ἑβραεῖτο Αὐστριακὴ, μὰ κι' ἐκείνη ἦταν Ἑβραία. Ἡ οἰκογένειά μου ἦταν πάρα πολὺ φτωχὴ. Ὁ πατέρας μου ἦταν μεταπράτης και κέρδιζε πολὺ δύσκολα τὸ ψωμί μας. Ἐτσι, ἀπὸ μικρὸς, ἐνοιώσα ὅλες τις πικρίες και τις στερήσεις τῆς ζωῆς και κατάλαβα πῶς ἔπρεπε ν' ἀγωνισθῶ σκληρὰ γιὰ ν' ἀνοίξω κι' ἐγὼ ἕνα

ἔρομο ἰκάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἀπὸ δέκα χρονῶν λοιπὸν —μικρὸ χαμῖνι τοῦ δρόμου— ἄρχισα νὰ πουλῶ ἐφημερίδες και νὰ διασχίζω σὰν ἄλογο ἀπὸ τὸ πρωῖ ὡς τὸ βράδυ τοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὠρκης. Ἐπειτα, ὅταν πέθανε ὁ πατέρας μου, ἄλλαξα ἐπάγγελμα κι' ἔγινα... μαρμιτόνι! Ἀπὸ μαρμιτόνι, ἔγινα «μπόυ», δηλαδὴ βοηθὸς ἑνὸς γκαρσονιῶ και σὲ ἡλικία δέκα ὀχτῶ ἐτῶν, παράτησα στὴ μέση τὴν «καρριέρα» μου κι' ἔγινα μπάρμπαρ σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο. Ἀπὸ μπάρμπαρ σὲ λίγο ἐξελίχθηκα σὲ χορευτὴ, γιατί ἀγαποῦσα με πάθος τὸ χορὸ κι' ἔτσι, εἴκοσι χρονῶν ἤμουν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιο καλοὺς χορευτὰς τῶν νυχτερινῶν κέντρων τοῦ Μπροντγουαίη... Μὰ, ὅπως θὰ μαντεύῃς, δὲν ἤμουν, ὅπως λένε, «καλλιτέχνης χορευτῆς», δὲν ἤμουν δηλαδὴ ἀρτίστας... Ἀπλούστατα, ἤμουν ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος γιὰ νὰ χορευῶ τις κυρίες που δὲν εἶχαν κα-
θάλιο...

— Ἦταν εὐχάριστη αὐτὴ ἡ ζωὴ; τὸν ρώτησα.

— Σωστὴ κόλασις! μου ἀπάντησε με σκυθρωπὸ ὄφος ὁ «Ρίκ». Καί ποιος ξέρει που θὰ βρισκόμουν σήμερα —στὴν Ἀλάσκα ἢ στὴ Βραζιλία;— ἂν ἕνα βράδυ δὲν εἶχα τὴν τύχη νὰ χορέψω τὴν Ἄλμα Ροῦμπενς, τὴν ὡμορφὴ και περήφημη τότε ἠθοποιὸ τοῦ θεάτρου και τοῦ κινηματογράφου. Ἡ Ἄλμα, μετὰ τὸ χορὸ με πήρε μαζί της, μ' ἔπεισε νὰ τὴν ἀκολουθῆσω στὸ Χόλλυγουντ και φρόντισε μόνη της γιὰ τὸ πρώτο συμβόλαιό μου. Κατόπιν φρόντισε και γιὰ τὸ γάμο μας. Ἡ Ἄλμα με λάτρευε, μὰ κι' ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα μ' ἕνα παράφορο ἔρωτα. Μὰ στάθηκε ἄτυχη στὴ ζωὴ της. Ἐνα βράδυ που γύριζε στὴ βίλλα με τὸ αὐτοκίνητο, συνεκρούσθη μ' ἕνα ἄλλο. Τὸ αὐτοκίνητό της ἀναποδογύρισε κι' ἄρπαξε φωτιά. Ἡ Ἄλμα Ροῦμπενς δὲν μπόρεσε νὰ σωθῆ. Κάηκε ζωντανή!...

Ὁ «Ρίκ» γλώμισσε ἀπὸ τὸν πόνο του, μιλῶντας γι' αὐτὸ τὸ τραγικὸ δυστύχημα.

Ἀπὸ τότε, μου εἶπε, δὲν βρίσκω πειὰ καμμιά εὐχαρίστησι στὴ ζωὴ Ὅλη ἡ εὐτυχία μου ἦταν ἡ Ἄλμα Ροῦμπενς. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα που πέθανε κρατῶ τὸ πένθος της και γι' αὐτὸ εἶμαι βυθισμένος πάντα στὴ σιωπὴ και στὸ μυστήριό μου. Ἐλπίζω τῶρα νὰ κατάλαβες ποιος εἶμαι...

Ναί! Κατάλαβα. Ὁ «Ρίκ» εἶνε ἕνας τραγικὸς ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ τοῦ ταιριάζει τὸ ἐπίθετο «μυστηριώδης»...

Ἐνα ἐπιτυχέστατο σκίτσο τοῦ Ρικάρντο Κορτέζ